

Arrest

nr. 341 153 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBEKEN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2023 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 15 september 2023 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart in het kader van gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 25 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 23.12.2024 werd betrokkene verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan beëindigd middels een bijlage 21. Deze beslissing werd hem op 24.12.2024 per aangetekende zending door de stad Antwerpen betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de daarvoor voorziene termijn. Bijgevolg is de beslissing van 23.12.2024 definitief. Betrokkene geniet geen ander verblijfsrecht in België. Hij bevindt zich aldus illegaal op het grondgebied van het Rijk.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene die een verwijdering zou kunnen verhinderen of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Wat betrokkene gezinssituatie betreft dient er op gewezen te worden dat zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg werd beëindigd omdat er geen sprake meer was van een minimum aan relatie met de referentiepersoon op basis van wie hij het verblijfsrecht had gekregen, nl. zijn echtgenote S. (...) R. (01.09.11 462-97). Verder kan ook niet uit het administratief dossier blijken dat betrokkene er met andere personen die legaal in België verblijven een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt.

Gezien betrokkene zich thans niet op enig verblijfsrecht in België kan beroepen en er ook niet uit het dossier kan blijken dat er een nieuwe verblijfsaanvraag zou zijn ingediend, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan”

1.4. Bij arrest nr. 341 152 van 13 februari 2026 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht vervat in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 december 2024. Op grond van deze eerdere beslissing gaat verwerende partij over tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij stelt daarbij dat het verblijfsrecht van verzoekende partij op 23 december 2024 werd beëindigd en dat deze beslissing haar op 24 december per aangetekende zending door de stad Antwerpen zou zijn betekend. Hiervan kon na expliciete vraag door verzoekers raadsman echter geen afgiftebewijs van worden voorgelegd. Verwerende partij vervolgt dat verzoekende partij geen annulatieberoep had ingediend bij Uw Raad binnen de daarvoor voorziene termijn waardoor de beslissing van 23 december 2024 definitief is geworden. In reactie op dit laatste punt, verwijst verzoekende partij naar eerdere uiteenzetting onder de titel met betrekking tot de ontvankelijkheid. De beslissing werd niet rechtsgeldig betekend en de beroepstermijn heeft daardoor nooit aanvang kunnen nemen.

Wat de inhoudelijke argumentatie betreft in reactie op de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoekende partij die dus aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing, wordt hieronder de volledige uiteenzetting hernomen zoals geargumenteed in het beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen de beslissing van 23 december 2024. Waar relevant wordt expliciet verwezen naar de bestreden beslissing.

Ten eerste meent verzoekende partij dat verwerende partij haar verblijfsrecht niet kon beëindigen op grond van artikel 42quater Vreemdelingenwet omdat haar huwelijk met mevr. S. (...) niet formeel beëindigd is.

Artikel 42quater, §1 Vreemdelingenwet bepaalt: "(...)"

Verzoekende partij is nooit uit de echt gescheiden van mevr. S. (...). Verzoekende partij noch mevr. S. (...) hebben dit zo verklaard aan verwerende partij. Daar mevr. S. (...) volgens het samenwonsverslag dd. 3 juli 2024 zou hebben verklaard een procedure tot echtscheiding te hebben opgestart, blijkt dit niet uit de voorhanden stukken. In ieder geval is daarmee het huwelijk van verzoekende partij en mevr. S. (...) niet formeel ontbonden.

Ook de wijkagent vermeldt in het woonstverslag van 8 september 2024 dat het huwelijk of de relatie zou zijn stopgezet, maar dit blijkt evenmin uit enige andere stukken.

Verwerende partij meent in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 dat op basis van de feiten

"het niet onredelijk [is] te stellen dat er wat betreft mevrouw S. (...) sedert minstens 26.05.2024 geen sprake meer is van een minimum aan relatie met betrokkene. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedertdien."

Verwerende partij verwijst dus naar het feit dat verzoekende partij en mevr. S. (...) niet meer onder hetzelfde dak wonen en dat er geen sprake meer is van een minimale relatie. Volgens verwerende partij is hierdoor voldaan aan de voorwaarden van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet en moet het verblijfsrecht van verzoekende partij worden beëindigd.

Artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet voorziet dat het verblijfsrecht van een familielid van een Belg binnen 5 jaar na de erkenning van het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk is ontbonden, wanneer het gelijkgesteld partnerschap is beëindigd of wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De 3 voorwaarden hebben betrekking op 3 verschillende situaties en moeten van elkaar worden onderscheiden. Ze hebben respectievelijk betrekking op het verblijfsrecht van de gezinshereniger die gehuwd was met de referentiepersoon, de gezinshereniger die een gelijkgesteld partnerschap had afgesloten met de referentiepersoon en de gezinshereniger die op basis van een duurzame relatie met de referentiepersoon verblijfsrecht verkreeg. Het is dus niet zo dat de 3 voorwaarden cumulatief kunnen worden toegepast (zie RvV nr. 169.961 van 16 juni 2016). Bovendien is Uw Raad van oordeel dat de drie beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vreemdelingenwet overeenstemmen met de hypotheses die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, in casu het huwelijk.

Het Hof van Justitie heeft in verschillende arresten geoordeeld dat:

"het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben."

(eigen aanduiding)

Het Hof van Justitie stelt dat de bescherming voor o.a. slachtoffers van intrafamiliaal geweld voorzien in artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, "slechts noodzakelijk is in het geval van een onherroepelijk uitgesproken echtscheiding, aangezien in geval van feitelijke scheiding het verblijfsrecht van de echtgenoot- derdelander helemaal niet wordt aangetast" (eigen aanduiding)

(HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Lida, punt 58; HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, 567, punten 20-22).

Het Grondwettelijk Hof heeft dit bevestigd in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (overweging B.36.8).

In dit arrest spreekt het Grondwettelijk Hof zich expliciet uit over familieleden met de nationaliteit van een EU-lidstaat van een Belg of Unieburger (geregeld door artikel 42ter Vreemdelingenwet). Het Hof sprak zich niet expliciet uit over derdelands familieleden van een Belg of Unieburger, zoals in casu het geval is. Toch kan worden aangenomen dat de zienswijze ook op hen van toepassing is. Immers, het Hof van Justitie sprak zich wél expliciet uit over de situatie van derdelands echtgenoten van een Unieburger of Belg en sprak zich dus expliciet uit over de situatie van artikel 42quater Vreemdelingenwet zoals die ook in casu voorligt. Het is niet omdat het Grondwettelijk Hof zich niet expliciet uitspreekt, dat het stilzwijgen van het Hof kan worden

geïnterpreteerd in die zin dat de situaties die niet worden besproken dan in de tegenovergestelde zin moeten worden geïnterpreteerd. Het Grondwettelijk Hof heeft in elk geval niet uitgesloten dat artikel 42quater Vreemdelingenwet ook op dezelfde manier als artikel 42ter Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd.

Uw Raad paste deze zienswijze alleszins eveneens toe op de situatie van derdelands echtgenoten van statische Belgen (RvV nr. 169 961 van 16 juni 2016).

In casu stelt verwerende partij in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 dat er geen gezamenlijke vestiging meer is omdat verzoekende partij niet meer samenwoont met mevr. S. (...) en er geen gezinscel en geen minimale relatie meer tussen hen is. Verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht van verzoekster daarom op grond van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet kan worden beëindigd.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij precies hier naar wanneer zij stelt:

“Wat betrokkenes gezins situatie betreft dient er op gewezen te worden dat zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg werd beëindigd omdat er geen sprake meer was van een minimum aan relatie met de referentiepersoon op basis van wie hij het verblijfsrecht had gekregen, nl. zijn echtgenote S.R. (...) ((...)).”

Verzoekende partij verkreeg een visum gezinshereniging en bekwam zo verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij werd op 3 juli 2023 in bezit gesteld van een bijlage 15 en op 15 september 2023 van een F-kaart. op 13 december 2024 ontving zij een tweede F-kaart. Verzoekster bevindt zich dus nog in de periode van 5 jaar na de erkenning van het verblijfsrecht, zodat artikel 42quater Vreemdelingenwet mogelijks van toepassing is.

Echter, verwerende partij maakt in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 een verkeerde toepassing van artikel 42quater Vreemdelingenwet omdat het criterium van ‘geen gezamenlijke vestiging meer’ niet van toepassing is op verzoekende partij. Zij is gehuwd met de referentiepersoon en verkreeg op basis van dit huwelijk en dus als echtgenoot van een Belg verblijfsrecht op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het criterium van de ontbinding van het huwelijk van toepassing op verzoekende partij, zoals verduidelijkt door het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

Verzoekende partij is nog steeds gehuwd met mevr. S. (...).

De beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 schendt artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet doordat de beslissing een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoekende partij terwijl haar huwelijk met mevr. S. (...) nog niet ontbonden is.

De bestreden beslissing schendt eveneens deze bepalingen precies omdat daarin wordt verder gebouwd op de beslissing van 23 december 2024, en op basis van de aan de grondslag liggende foute redenering een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt.

TWEEDE ONDERDEEL

Verzoekende partij meent dat bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024, verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in België zoals vereist in artikel 42quater, §1 in fine Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verwerende partij houdt geen rekening met enig gezins- en familieleven van verzoekende partij en heeft geen zicht op diens gezondheidstoestand aangezien het haar niet mogelijk werd gemaakte enige relevante stukken hierover neer te leggen waardoor ook een schending van artikel 74/13 Vw. dient vastgesteld te worden.

In de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 wordt gesteld dat er geen uitzonderingsgevallen of humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier van verzoekende partij. Diezelfde redenering kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing waar verwerende partij stelt:

“Verder kan ook niet uit het administratief dossier blijken dat betrokkene er met andere personen die legaal in België verblijven een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt.”

Een paar zinnen eerder stelt verwerende partij dat er geen gezondheidsproblemen zijn die een verwijdering zouden verhinderen.

Zoals onder het vorig punt gesteld is verzoekende partij nog steeds gehuwd met mevr. S. (...). Zij is ondertussen drie jaar en zeven maanden gehuwd, waarvan twee jaar en drie maanden wonende in België met ruim een jaar in regulier verblijf.

Verwerende partij meent in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024, en waarop de bestreden beslissing steunt, dat er geen sprake is van een drie jaar durende gezamenlijke vestiging. Zij rekent daarvoor de periode vanaf de huwelijksdatum tot aan de dag dat verzoekende partij op basis van de verklaringen van mevr. S. (...) de gezamenlijke woning zou hebben verlaten, zijnde 26 mei 2024.

Zoals hierboven reeds uiteengezet is de vereiste van een gezamenlijke vestiging niet van toepassing op verzoekende partij omdat zij gehuwd is met een Belg en op basis hiervan verblijfsrecht verkreeg, zie eerder. Het criterium dat gehanteerd moet worden is die van ontbinding van het huwelijk, dat nog niet heeft plaatsgevonden. Op dit moment is verzoekende partij nog steeds gehuwd met mevr. S. (...) en dit ondertussen meer dan drie jaar.

Door over het hoofd te zien dat het paar nog steeds getrouwd is, dat verzoekende partij reeds drie jaar en zeven maanden gehuwd is en meer dan een jaar regulier in België heeft verbleven, heeft verwerende partij

onzorgvuldig gehandeld en heeft zij het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsook artikel 42quater, §4 in fine Vreemdelingenwet en artikel 74/13 Vw..

DERDE ONDERDEEL

Ten derde is verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing haar situatie op een kennelijk onredelijke manier beoordeelt, en haar niet heeft toegelaten enige relevante stukken over te maken ter beoordeling van haar dossier en verblijfsrecht, wat niet alleen een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel uitmaakt, maar ook een schending van de motiverings- en hoorplicht.

Verwerende partij verwijst in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 naar haar brief van 8 oktober 2024 die zij zou verzonden hebben naar verzoekende partij om “overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene” waarbij verzoekende partij werd verzocht om haar individuele situatie toe te lichten om zo te kunnen onderzoeken of zij toch niet haar verblijfsrecht zou kunnen verderzetten. Dit onderzoek heeft niet plaatsgevonden.

Verzoekende partij kon dan ook in dit kader geen relevante stukken overmaken. Ook voor het nemen van de bestreden beslissing werd er niet in een nieuwe mogelijkheid voorzien waarbij verzoekende partij bijkomende stukken kon neerleggen relevant voor de beoordeling van zijn dossier, noch werd zij apart gehoord.

Verwerende partij geeft zelf aan dat de brief per aangetekende zending werd verzonden naar het oude adres en dat de brief onbesteld terugkwam. Zij was er gelet op de verschillende samenwoningverslagen op dat moment al van op de hoogte dat verzoekende partij zich niet op dit adres bevond en sinds eind mei 2024 verhuisd zou zijn, wat ook blijkt uit de beslissing van 23 december 2024.

Op 4 december 2024 gaf verzoekende partij een eerste adreswijziging door bij de stadsdienst Antwerpen, waarvan verwerende partij eveneens op de hoogte zou moeten zijn. Verwerende partij had dus alsnog kunnen overgaan tot het inwinnen van informatie en verzoekende partij de mogelijkheid hebben kunnen geven haar individuele situatie toe te lichten, alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen wat wijst op een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming.

Zoals in de brief van 8 oktober 2024 te lezen valt, is die kennisname van belang ter bepaling van de termijn waarbinnen verzoekende partij nuttige stukken kan overmaken om een verderzetting van zijn verblijfsrecht te ondersteunen.

Verwerende partij stelt zelf dat de mogelijkheid om nuttige stukken over te maken vereist is om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene. Door verzoekende partij in werkelijkheid niet de mogelijkheid te hebben gegeven haar individuele situatie toe te lichten, en zich enkel te baseren op de verklaringen van mevr. S. (...) alsook de vaststelling dat verzoekende partij niet meer met haar samenwoont, moet dan ook vastgesteld worden dat verwerende partij niet op rechtmatige wijze een einde heeft kunnen stellen aan het verblijf van verzoekende partij. Dat de bestreden beslissing vervolgens hierop steunt, maakt dat aan de bestreden beslissing ook een onrechtmatigheid kleeft.

Dat verwerende partij zich vervolgens beperkt tot de stukken aanwezig in het administratief dossier terwijl zij wist dat verzoekende partij de aangetekende brief nooit ontvangen heeft en zij bijkomend diende te weten van de doorgevoerde adreswijziging en dus van het adres waarop verzoekende partij ondertussen verbleef, handelt zij niet alleen onzorgvuldig, maar ook op onredelijke wijze. Dat verwerende partij evenmin is overgegaan tot een aparte uitnodiging om verzoekende partij te kunnen horen, wijst eveneens op een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming.

Verwerende partij schendt hiermee ook het hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij had verzoekende partij op nuttige wijze moeten horen vooraleer zij de bestreden beslissing nam.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 Handvest dat stelt: “(…)”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht

van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, *Alrosa*, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken, maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, *TU München*, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn. 38 en 59).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de

betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

Door de beslissing dd. 23 december 2024 te hebben genomen, wetende dat verzoekende partij diende verzocht te worden bijkomende inlichtingen te verschaffen om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan haar verblijf, en wetende dat dit verzoek haar nooit heeft bereikt omdat verwerende partij nagelaten heeft het correcte adres te gebruiken, schendt verwerende partij de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en bijgevolg schendt verwerende partij ook de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Door vervolgens de bestreden beslissing op deze eerdere beslissing te baseren zonder verzoekende partij ook maar ergens tussen de twee beslissingen te hebben gehoord, schendt verwerende partij een tweede maal de hoorplicht, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met verwijzing naar artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° Vw., stelt verwerende partij in de beslissing van 23 december 2024 waarop de bestreden beslissing steunt, dat er geen gegevens beschikbaar zijn in het dossier waaruit kan blijken dat er sprake is van een schrijnende situatie waar verzoekende partij het slachtoffer van is of is geweest. Opnieuw dient hier herhaald te worden dat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden en dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld enige relevante inlichtingen te voorzien, ook niet wat dit specifieke punt betreft.

Nochtans zijn er indicaties te vinden in het dossier die wijzen op een noodzaak van een gedegen onderzoek en de vereiste van enige voorzichtigheid in de beoordeling van de relatie van verzoekende partij en diens partner. Zo wordt in het samenwoningverslag van 8 september 2024 verwezen naar informatie over mevr. S. (...) uit de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) en uit het ISLP-systeem (het informaticasysteem voor de lokale politie). Er wordt daarbij herhaaldelijk en over de jaren heen melding gemaakt van "opzettelijke slagen en verwondingen". De precieze omstandigheden zijn onduidelijk.

Dezelfde informatie werd opgehaald voor verzoekende partij, waarbij naar een enkele feit kan verwezen worden en dit volledig gebaseerd op de verklaringen gedaan door mevr. S. (...). Verzoekende partij werd hierover niet gehoord.

Verwerende partij kan daarom niet zomaar stellen dat verzoekende partij niet voldoet aan de uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 Vw..

Ook een gedegen onderzoek naar humanitaire elementen in de zin van artikel 42quater, §1, derde lid Vw. is niet gebeurd bij het nemen van de beslissing van 23 december 2024 waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoekende partij werd op geen enkel moment gehoord of in de mogelijkheid gesteld om bijkomende inlichtingen te voorzien. Het volstaat niet te verwijzen naar een aangetekende zending waarvan verwerende partij weet dat verzoekende partij die nooit ontvangen heeft, terwijl zij zelf haar nieuw adres op dat moment al enkele weken eerder had doorgegeven aan de stadsdiensten.

Waar verwerende partij meent dat er geen elementen voorhanden waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven, houdt zij er geen rekening mee dat verzoekende partij al enige tijd in België verblijft (inmiddels 2,5 jaar) en dat de intensiteit van dit verblijf op geen enkel moment beoordeeld kon worden aangezien – opnieuw – verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld bijkomende inlichtingen te voorzien.

Verzoekende partij werkte op moment dat zijn verblijfsrecht nog niet beëindigd was. De beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft vanzelfsprekend ernstige gevolgen voor zijn tewerkstelling. Aangezien verzoekende partij economisch actief was, had zij hierover vanzelfsprekend stukken kunnen neerleggen indien haar die mogelijkheid werd gegeven.

Het kan van verwerende partij redelijk verwacht worden dat zij, bij weet dat haar brief om inlichtingen verzoekende partij nooit bereikt heeft en bij weet van de doorgevoerde adreswijziging, het nodige doet om verzoekende partij de kans te geven om alsnog deze bijkomende inlichtingen te voorzien. Dat niet doen, en zich vervolgens verschuilen achter informatie die zich niet in het administratief dossier zou bevinden, volstaat absoluut niet en houdt een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming in.

Waar verwerende partij verwijst naar het gezinsleven van verzoekende partij en meent dat er volgens mevr. S. (...) geen relatie meer zou zijn, moet daarbij worden opgemerkt dat er hieromtrent geen enkel stuk werd neergelegd. Verzoekende partij is op dit moment nog steeds gehuwd met mevr. S. (...).

Wat breder gezien het beschermenswaardig gezinsleven betreft, verschuilt verwerende partij zich opnieuw achter het ontbreken van elementen die zouden kunnen wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven met anderen. Ook hier kan verwezen worden naar wat eerder werd uiteengezet, namelijk dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld bijkomende inlichtingen te kunnen voorzien opdat dit aspect zou kunnen onderzocht worden.

Artikel 8 EVRM bepaalt: "(...)"

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het gezinsleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Wat een gezins- of familieleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn.

Artikel 8 EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die (onwettig) op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV nr. 130.246 van 26 september 2014; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement t. Raad, §52-53) Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM Maslow t. Oostenrijk (23 juni 2008) nr. 1638/03, §63).

Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

In de zaak Jeunesse t. Nederland heeft het Europees Hof geoordeeld dat er een schending van het privé- of familieleven kan plaatsvinden ook al werd dit privéleven opgebouwd in onwettig verblijf, terwijl de verzoeker zich bewust was van zijn verblijfsstatus.² Wanneer verzoeker gedurende een zeer lange, duurzame tijd woont en leeft in gaststaat en zijn privéleven hier verankerd is, vormt zijn uitwijzing in 'uitzonderlijke omstandigheden' een schending van art. 8 EVRM. Om te oordelen of er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van de verzoeker en anderzijds de belangen van de staat bij het afdwingen van een effectief migratiebeleid. Bij deze belangenafweging werd in de zaak Jeunesse bijzondere aandacht besteed aan enerzijds de sterke banden van de verzoeker met de gaststaat en anderzijds het gedogen van de verzoeker op het grondgebied door de overheid.

In casu is verzoekende partij al sinds 21 februari 2022 gehuwd met mevr. S. (...) en woonden zij ruim een jaar samen. Het koppel kende in het verleden al problemen die hebben geleid tot een tijdelijke feitelijke scheiding van een maand. Waar wordt beweerd in de beslissing van 23 december 2024 dat mevr. S. (...) stappen zou hebben ondernomen om een echtscheidingsprocedure te starten, blijkt dit in ieder geval uit geen enkel stuk. Bovendien kan er ook in kader van een echtscheidingsprocedure nog overgegaan worden tot een verzoeningsprocedure die eventueel zou kunnen resulteren tot stopzetting van de echtscheidingsprocedure (artikel 1255, §6 Ger.W.3). In ieder geval kan op basis van de enkele verklaring dat een echtscheidingsprocedure zou zijn opgestart niet afgeleid worden dat het huwelijk is beëindigd en ontbonden. Daarnaast kan verwerende partij niet stellen dat er verder geen ander beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven is, aangezien daar geen enkel onderzoek naar is verricht noch werd verzoekende partij in de mogelijkheid gesteld hierover nuttige informatie over te maken, zie eerder.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij houdt geen rekening met de elementen in het dossier van verzoekende partij waarvan zij op de hoogte is of van op de hoogte had moeten zijn, en laat na een degelijk onderzoek te doen naar andere mogelijke elementen die voorhanden zouden kunnen zijn indien verzoekende partij de kans werd gegeven in te gaan op het verzoek om bijkomende inlichtingen. Er kan ook geen sprake zijn van een proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM wanneer verwerende partij heeft nagelaten de belangen van verzoekende partij in kaart te brengen, om dit dan vervolgens af te kunnen wegen tegen het algemeen belang. Een belangenafweging heeft dus niet plaatsgevonden.

Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM.

Afsluitend dient ook opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing niet volledig lijkt te zijn en op de eerste pagina onderaan afgebroken wordt, met daarop meteen volgend de handtekening van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo valt te lezen:

“Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan”.

De zin is onvolledig, het is onduidelijk welk (begin van) argument hier wordt gemaakt en of verzoekende partij zich hiertegen dient te verdedigen. Verwerende partij schendt ook in die zin de op haar rustende motiveringsplicht.

Om alle bovenstaande redenen schendt verwerende partij bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, en dient te bestreden beslissing te worden vernietigd.

Verwerende partij begaat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, de opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij heeft bijkomend geen ernstig onderzoek gedaan naar de relevante elementen in het dossier van verzoekende partij. Ondanks kennis over haar verblijfplaats, namelijk dat verzoekende niet meer woonde op het oude adres en dat zij een adreswijziging had doorgegeven vóór het nemen van de bestreden beslissing, werd een vraag tot inlichtingen naar het oude adres gestuurd. Dat de brief onbesteld terugkwam, heeft verwerende partij er niet toe aangezet om na doorgegeven adreswijziging de brief opnieuw over te maken zodat verzoekende partij hiervan kennis kon nemen, en zodat met alle nuttige feiten en elementen rekening kon worden gehouden. De bestreden beslissing werd dan ook niet zorgvuldig voorbereid en de hoorplicht werd niet nageleefd.

Om al deze redenen meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd zijn en bovenstaande wettelijke bepalingen schenden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De bestreden beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 13° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs

te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, waarbij wordt verduidelijkt dat op 23 december 2024 haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan beëindigd werd, dat de beslissing haar op 24 december 2024 per aangetekende zending werd betekend, dat zij tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend en die beslissing bijgevolg definitief is, dat de verzoekende partij geen ander verblijfsrecht in België geniet en dat zij zich aldus illegaal op het grondgebied bevindt. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd en dit als volgt:

“Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene die een verwijdering zou kunnen verhinderen of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient er op gewezen te worden dat zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg werd beëindigd omdat er geen sprake meer was van een minimum aan relatie met de referentiepersoon op basis van wie hij het verblijfsrecht had gekregen, nl. zijn echtgenote S. (...) R. (01.09.11 462-97). Verder kan ook niet uit het administratief dossier blijken dat betrokkene er met andere personen die legaal in België verblijven een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt.

Gezien betrokkene zich thans niet op enig verblijfsrecht in België kan beroepen en er ook niet uit het dossier kan blijken dat er een nieuwe verblijfsaanvraag zou zijn ingediend, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing die een einde stel aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 23 december 2024, dat op grond van deze beslissing de verwerende partij over gaat tot de bestreden beslissing, dat daarbij gesteld wordt dat haar verblijfsrecht werd beëindigd op 23 december 2024 en deze beslissing haar de volgende dag per aangetekende zending zou zijn betekend, dat hiervan echter, na expliciete vraag door haar advocaat, geen afgiftebewijs kon worden voorgelegd, dat de verwerende partij vervolgt dat zij geen annulatieberoep

heeft ingesteld bij de Raad binnen de daarvoor voorziene termijn waardoor de beslissing van 23 december 2024 definitief is geworden, dat de beslissing niet rechtsgeldig werd betekend en de beroepstermijn daardoor nooit een aanvang heeft kunnen nemen.

De Raad stelt vast dat het thans bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De verwerende partij verwijst in het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 2° en 13° van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd – gelet op het feit dat niet kan blijken dat de beslissing van 23 december 2024 die een einde stelt aan haar verblijf haar op dat ogenblik reeds betekend werd –, herhaalt de Raad dat het bestreden bevel ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, steunend op het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, waarbij wordt verduidelijkt dat op 23 december 2024 haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan beëindigd werd. Dit feit op zich, dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij wijst er enkel op betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze beslissing definitief is geworden bij gebrek aan het indienen van een annulatieberoep door de verzoekende partij bij de Raad, dat de beslissing tot beëindiging van haar verblijf niet rechtsgeldig werd betekend en de beroepstermijn nooit een aanvang heeft genomen. De verzoekende partij lijkt aldus te willen aangeven dat de verwerende partij niet correct kon voorhouden dat de beslissing van 23 december 2024 die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden definitief is nu de beroepstermijn, bij gebrek aan rechtsgeldige kennisgeving, nog lopende was.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier en uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partij intussen kennis heeft gekregen van de beslissing van 23 december 2024 die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden en hiertegen ook een beroep heeft ingesteld bij de Raad.

De Raad wijst erop dat voormeld beroep op 13 februari 2026 verworpen werd bij arrest nr. 341 152 van de Raad, zodat de verzoekende partij niet langer belang heeft bij haar betoog.

2.5. Vervolgens gaat de verzoekende partij over tot het hernemen van de inhoudelijke argumentatie die zij heeft aangewend tegen de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht en dus aan de grondslag ligt van de *in casu* bestreden beslissing.

Betreffende deze kritiek, waarvan de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht, stelt de Raad vast dat deze aldus niet gericht is tegen de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig. Gelet op het feit dat het gaat om het herhalen van de argumentatie gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht, kan de Raad verwijzen naar zijn arrest nr. 341 152 van 13 februari 2026 alwaar deze kritiek wordt besproken.

Door louter te wijzen op de motieven van de *in casu* bestreden beslissing en te betogen dat de bestreden beslissing eveneens de in het beroep tegen de beslissing van 23 december 2024 aangevoerde bepalingen schendt omdat in de bestreden beslissing wordt verder gebouwd op de beslissing van 23 december 2024 en dat op basis van de aan de grondslag liggende foute redenering een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, dat de verwerende partij niet op rechtmatige wijze een einde heeft kunnen stellen aan haar verblijfsrecht, wat maakt dat ook de bestreden beslissing die hierop vervolgens steunt ook onrechtmatig is, toont de verzoekende partij aldus de schending van die bepalingen niet aan, gelet op het verwerpen van het beroep tegen de beslissing van 23 december 2024 bij arrest nr. 341 152 van 13 februari 2026.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij toont in het verzoekschrift, door enkel haar kritiek te herhalen op de beslissing van 23 december 2024 die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, daar het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 341 152 van 13 februari 2026, niet aan dat de motieven in de bestreden beslissing betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De verzoekende partij stelt dat in de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht van 23 december 2024, de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf in België, dat de verwerende partij geen rekening houdt met enig gezins- en familieleven en geen zicht heeft op diens gezondheidstoestand aangezien het haar niet mogelijk werd gemaakt relevante stukken over te maken, waardoor ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt. Zij wijst erop dat in de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van 23 december 2024 wordt gesteld dat er geen uitzonderingsgevallen of humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier, dat dezelfde redenering kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing waar de verwerende partij stelt "*Verder kan ook niet uit het administratief dossier blijken dat betrokkene er met andere personen die legaal in België verblijven een beschermingswaardig gezinsleven op nahoudt*", dat een paar zinnen eerder de verwerende partij stelt dat er geen gezondheidsproblemen zijn die een verwijdering zouden verhinderen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht van 23 december 2024, onvoldoende rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf in België, wijst de Raad erop dat de duur van het verblijf geen element is waarmee de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden, zodat haar betoog in dit licht gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing niet dienstig is.

De Raad merkt voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De verzoekende partij wijst, in herhaling van haar argumentatie gericht tegen de beslissing van 23 december 2024, op het feit dat zij nog steeds gehuwd is. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie. De verzoekende partij weerlegt, mede gelet op wat uiteengezet wordt in het arrest nr. 341 152 van 13 februari 2026 betreffende het betoog van de verzoekende partij en over het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw S., door louter te wijzen op het feit dat zij nog steeds gehuwd is – een feit dat niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – dit motief niet.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met enig gezins- en familieleven en geen zicht heeft op diens gezondheidstoestand aangezien het haar niet mogelijk werd gemaakt relevante stukken over te maken, dat de verwerende partij enkel stelt dat dergelijke elementen niet blijken, doch verduidelijkt geenszins welke de volgens haar relevante elementen zijn in het kader van een gezins- en familieleven, behoudens het huwelijk met mevrouw S., en in het licht van haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden, nog minder op welke wijze een verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben.

In casu blijkt dan ook niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat het haar niet mogelijk werd gemaakt relevante stukken over te maken.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij ook in het kader van de bestreden beslissing geen relevante stukken kon overmaken, dat ook voor het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe mogelijkheid werd voorzien waarbij zij bijkomende stukken kon voorleggen relevant voor de beoordeling van haar dossier, noch dat zij apart werd gehoord. Zij herhaalt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een aparte

uitnodiging om haar te kunnen horen, wat wijst op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke besluitvorming, dat door de bestreden beslissing te baseren op de beslissing van 23 december 2024 zonder haar voor de bestreden beslissing te hebben gehoord, de verwerende partij de hoorplicht, motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Zij wijst er nog op dat de verwerende partij zich verschuilt achter het ontbreken van elementen die zouden kunnen wijzen op een beschermingswaardig gezinsleven met anderen, doch dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om bijkomende inlichtingen te kunnen voorzien opdat dit aspect zou kunnen onderzocht worden.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt dus niet dat de verzoekende partij zich dienstig op dit artikel kan steunen.

Het recht om te worden gehoord voordat een nadelige individuele maatregel wordt genomen, maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, pt. 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht evenwel pas leiden tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De Raad wijst er ook op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, *quod in casu*, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van andere gezins- of familieleden in België waarmee zij een beschermingswaardig gezins- en/of familieleven onderhoudt en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld bijkomende inlichtingen te kunnen voorzien opdat dit aspect zou kunnen onderzocht worden.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk maakt dat, indien zij zou zijn uitgenodigd haar situatie toe te lichten in het kader van het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, zij aan de verwerende partij nog feitelijke gegevens of stukken, die door de verwerende partij niet gekend waren, had kunnen aanbrengen of voorleggen, die ertoe kon leiden dat geen verwijderingsmaatregel of dat een minder nadelige maatregel zou zijn genomen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.8. De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij verwijst naar haar gezinsleven en meent dat er volgens mevrouw S. geen relatie meer zou zijn, maar dat daarbij moet opgemerkt worden dat er hieromtrent geen enkel stuk werd neergelegd, waarna zij erop wijst dat zij nog steeds gehuwd is met mevrouw S.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze het feit dat zij nog steeds gehuwd is met mevrouw S. – feit dat niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog is dan ook niet dienstig.

Daarnaast kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt volgens mevrouw S. er geen relatie meer is. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de samenwoningstverslagen van 3 juli 2024 en 8 september 2024 (administratief dossier, stukken 12 en 17) blijkt wel degelijk dat er volgens mevrouw S. geen sprake meer is van een relatie. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

2.9. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat de bestreden beslissing niet volledig lijkt te zijn en op de eerste pagina onderaan afgebroken wordt, met daarop meteen volgend de handtekening van de gemachtigde, dat valt te lezen "*Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan*", dat deze zin onvolledig is, dat het onduidelijk is welk (begin van) argument hier wordt gemaakt en of de verzoekende partij zich hiertegen diende te verdedigen, dat de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht schendt.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen paragraaf "*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan*" enkel de gevolgen van het niet opvolgen van de bestreden beslissing vermeldt doch geenszins de juridische of feitelijke onderbouwing van de bestreden beslissing betreffen, zodat de verzoekende partij, die duidelijk op de hoogte is van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, geen belang heeft bij haar betoog.

Bovendien, zelfs indien zou kunnen vastgesteld worden dat voornoemde paragraaf de bestreden beslissing onderbouwt, kan de Raad enkel vaststellen dat gelet op het niet vermelden van een argument, dit argument geen motief vormt. De verzoekende partij die niet aantoont dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende juridisch of feitelijk heeft onderbouwd, noch verduidelijkt over welke elementen de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd, toont dan ook niet aan dat de verwerende partij de op haar rustende motiveringsplicht schond.

2.10. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen in het enig middel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER